

'Tot hail Holland Grunnens lult'

Het 'links af' pakte 'n beetje verkeerd uit. 't Nagelde Sijtse Scheeringa negen maanden aan 't ledikant.

"Een automobilist zocht een zijweg en sloeg even te ondoordacht af," vertelt Sijtse. "Net toen ik hem op mijn BSA Goldstar inhaalde. 'k Raakte hem vol in de flank." Met een verbrijzelde heup belandde de ongelukkige motorrijder in 't hospitaal. En de diagnose naderhand: geen zwaar werk weer. Op de drempel van z'n twintigste verjaardag...

't Gemotoriseerde vervoer boei-de Sijtse al vroeg. "Ik wilde vrachtwagenchauffeur worden," weet hij nog goed. "Maar 't motorrijden trok me ook enorm. 'k Had een Goldstar vijfhonderd. Met van die megafoon-uitlaten...." De jaren dat hij z'n dagen sleet bij het loonbedrijf van Klaas Bakker in Oldehove.

"Mooi werk. Vrij als een vogel in de lucht." Beter dan de bankwerkerij van de suikerfabriek in Hoogkerk. "Dat was niks voor mij. 'k Vloog zo'n beetje bij de muren omhoog." Muziek was voor de ondernemende jongeling uit Zuidhorn nog een dichtgeslagen boek. Dat kwam pas later. Met 'n stel vrienden en Sijtse's eerste band. Smash. "We waren met z'n vieren. We oefenden in Surhuisterveen. Daar hadden we ook onze eerste optreden." In de knusse woning aan de Kerkstraat in Niehove beginnen de diepbruine kijkers te glinsteren. Sijtse herinnert zich een interessante periode. "Negen maanden heb ik moeten rusten," geeft hij aan. "Ik was er goed zat van. Wilde weer aan de slag. Maar wat....'k Weet nog dat ik een heel oude Lelijke Eend kocht. Met deuren die aan de voorkant open gingen.

Zwaar werk mocht ik niet meer doen. Toen kwam Koos Birza bij

me. Van de garage. Ze deden ondermeer schoolvervoer. Kinderen, die om wat voor reden naar het buitengewoon onderwijs gingen. Vanuit de provincie naar een school in de stad. Dat ben ik gaan doen en doe het nu al meer dan twintig jaar. 's Morgens breng ik ze en haal ze om drie uur weer op. Tussendoor ga ik voor de garage naar leveranciers voor onderdelen."

Sijtse is van tweeënvijftig - "ik ben net vorige week vijfenveertig geworden" - en de helft van z'n leven woont hij, samen met z'n echtgenote en ondertussen twee kloekke zonen, in het pittoreske Niehove. "Een beetje een cultureel bolwerk," schertst hij, met een knipoog naar de vereniging Dieverdoatsie, die regelmatig aansprekende voorstellingen naar de plaatselijke herberg haalt. "Het soort mensen dat hier woont, houdt daar wel van." Als lid van het Niehoofs Dansorkest zorgde Sijtse menigmaal voor 'dikke pret'. "Een gelegenheidsbandje," zegt hij ervan. "We traden op bij toneelvoorstellingen. Bal na. 'n Swingende boudel. Rock 'n roll. Jaren zestig muziek. 't Ging er nogal eens wild aan toe. Soms te gek."

Het Niehoofs dansorkest zorgde voor Sijtse's terugkeer in de mu-

ziek. "Een hele tijd keek ik er niet meer naar om." Opnieuw kregen de welluidende klanken hem in de greep. Het 'stadse circuit' meldde zich. Met de Hooperband. "De tijden van Herman Brood. Spelen in De Koffer en al die andere gelegenheden uit het circuit. Maar steeds stond voor mij het plezier voorop. Totdat je het allemaal al eens gezien hebt."

Het solowerk begon een jaar of tien geleden. "Toeval," noemt Sijtse het. "We hadden bij Birza het programma van Radio Noord 'Muziek bij het werk' op bezoek. Van Okkie Smit. Een collega van mij zegt: we hebben hier ook een artiest in het bedrijf. Van 't één kwam het ander. Ik heb live gespeeld en gezongen. Later ben ik bij Ejo Dreise in de studio geweest. Opnamen gemaakt. Daarna in contact gekomen met de platenmaatschappij Spitsbergen in Zuidbroek. De ceedee 'Zeg maar Sijtse' gemaakt. Er gingen zo'n anderhalf duizend van over de toonbank. Later kwam 'Westerstörn'. Ook meer dan duizend van verkocht. Het wordt tijd voor een derde plaatje. Ik

heb alweer heel wat nummers in voorraad."

Voor een avondje op de Bühne is Sijtse Scheeringa altijd te vinden. Maar 't knaagt niet aan hem, wanneer een nieuw optreden wat lang uitblijft. "Ik werk ook niet voor een theaterbureau," licht hij toe. "Dan krijg je waarschijnlijk wel meer werk, maar de vraag is: wil ik dat. Er zijn nog genoeg andere dingen in het leven. Je krijgt dan snel een druk op de ketel. Dat is niks voor mij. Het moet lekker ontspannen gaan. M'n kost kan ik er toch niet mee verdienen. Een keer of vier heb ik meegedaan aan het Mollebonen-festival. In dat soort feesten heb ik veel plezier. En de Proms-concerten in Middelstum. Dat is voor mij het einde. Er is net weer een uitvoering geweest. Dertienhonderd man publiek in de zaal en een koor van honderdvijftig personen. Daar word je helemaal koud van. "Ik zong er een medley van Eric Clapton en een eigen nummer, speciaal voor Middelstum gemaakt 'Het is een kwestie van geduld, dat hail Holland Grunnens lult'. En de mensen op de banken!"

Sijtse Scheeringa als chauffeur van gehandicapte kinderen.

© Reyer Boxem

Nv/N 25-4-97